Ч. 69 Пятниця 29 марця (10 цьвітня) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Балкан а Росия.

Цікаво зміняють ся відносини на Балканї. Болгария полишена ще до недавна собі самій, вступає скорим кроком в ряди самостійних держав балканьских, розуміє ся о стілько, о скілько не приходить ще в безпосередну і формальну зависимість Росиї. Кн. Фердинанд, на котрого ще до недавна плювала вся Росия і називала, коли вже не „палочником“ так, як колись єго міністра Стамболова, то бодай „узурпатором“ і незаконним князем, став нинї формально законним князем болгарским. Недавний ще узурпатор навіть покумав ся з царем всеї Росиї і тим увійшов навіть в духову звязь з ним, став нїби єго свояком. Росия відзискала свій давний вплив в Болгариї, а факт сей значить дуже богато на Балканї.

Кн. Фердинанд гостить тепер в Константинополи, у султана, свого, поки що ще формального верховника, котрому на знак свого підданьства поцїлував навіть руку. Але що то підданьство єсть більше лиш для ока сьвідчить о тім найлїпше той факт, що він, хоч після постанов берлиньского договора має бути лиш ґенеральним ґубернатором Всхідної Румелиї, остаєсь для неї і дальше князем. Так хоче єго дійстний другий верховник в Петербурзї. Коли правительство росийске обсаджувало консуляти в Болгариї, то рішило, що в столици Всхідної Румелиї, в Пловдиві (Филипополи) має бути установлений лишь віцеконсулят, стоячий під властию консуляту в Софиї. Не установлювано умисно окремого консуляту, щоби єго не робити зависимим від Константинополя. Незадовго поїде кн. Фердинанд до Петербурга поклонити ся особисто свому другому дійстному верховникови і добродїєви, а ся подорож безперечно рішить остаточно будучу судьбу Болгариї. Вже тепер зачувати, о що розходить ся. Самого переходу малого Бориса на православіє Росиї за мало; она хоче чогось більше. Кажуть: Росия домагає ся переходу самого кн. Фердинанда на православіє і він нїби то має бути готов до того. Се річ особиста і малої ваги в полїтицї. Важнїйші суть другі жаданя. Росия хоче, щоби давних болгарских офіцирів, ворохобників, пустити назад до Болгариї в тій самій ранзї, якої они дослужили ся в Росиї — а то значило би безперечно: Росия поки що не хоче накидати болгарскій армії своїх офіцирів, висилає лиш таки самих Болгар, нехай ті підготовлять ґрунт до дальшої акциї. Росия хоче зробити Болгарию зависимою від себе торговельно, а заразом ослабити еї значінє на Чорнім мори і праса росийска вже заздалегідь рекламує Чорне море виключно для Росиї та відмавляє Болгариї права держати в Бургасї і Варнї свою фльоту. Словом, Росия хоче зробити Болгарию в повні зависимою від себе, а за то зробить їй певно надію на справедливий подїл Македониї. Які наслїдки вийдуть з подорожи кн. Фердинанда для Болгариї, довідаємо ся незадовго, але вже нинї можна то напевно сказати, що она лиш скріпить становище Росиї в Болгариї а тим самим і на цїлім Балканї.

Нинїшна телєґрама з Атин принесла вість, що сербский король приїхав до Атин в гостину до грецкого короля. А грецкий король має дочку на відданю. Вже давнїйше пішла була чутка, що король Александер задумав женити ся і звернув свої очи до Атин. Може бути що незадовго почуємо вість о єго заручинах. Буде то також факт великої ваги. Грецкий король — говорячи словами звичайного чоловіка — не великий богач, не дасть донцї великого приданого; але він має свояка на півночи, великого богача, а той вже поможе єму відвінувати доньку.. А богачі люблять звичайно хитро-мудро не великим коштом. Богач з півночи не инший як другі — відвінує єї турецкими льсами; розуміє ся, не тими, котрими займають ся европейскі банкірі, а тими, котрі спочивають в руках европейскої диплъоматиї. Сербія посвоячить ся з Грециєю, а їх спільність інтересів на Балканї, специяльно в спорній доси Македониї стане ще тим більша.

Не треба при тім забувати ще й на давного „одинокого приятеля“ Росиї, князя Чорногорского. Він здаєсь, не конче любить ся з сербским королем але чей не схоче бути єму ворогом, тим більше що єсть приятелем Росиї, дістає від неї дарунки в видї пушок і карабінів, і може мати надію, що дістане ще більші, от хоч би таку Альбанїю.

Як видимо із сего, становище Росиї на Балканї єсть нинї як не може бути красше: тут кум, там близький свояк, там свояк дальший, а онтам давний „одинокий приятель“. Ворога нїгде не видко. Може Турок? — То вже лиш ледви ще дихаюче туловище, котрому можна безпечно заспівати й нинї „Вѣчная память“, коли-б то не поганин. А Румунїя? — Тої нїхто не питаєсь, она на Балканї не має голосу.

От так стоять нинї справи на Балканї а вплив Росиї пішов там нинї дуже в гору.

---

42)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЕСА.

(Дальше.)

Бен Гур взяв папір, на котрім був підписаний префект провінциї, яко той, що устроював ігрища. Папір той був тим, що у нас нинї проґрами, і на нім були списані по черзї всї забави. На самім початку стояла величава процесия, відтак жертва богови Комус, за тим слїдували ігрища: біганє до мети о заклад, скаканє, боротьба і бої. При тім були подані імена тих, що ставали до ігрищ, їх народність і школи, з котрих они вийшли, місця де они вже виступали і нагороди, які дістали. При сих послїдних були наведені виграні суми великими буквами — знак, що вже минули ті часи, коли побідитель вдоволяв ся лавровим вінцем і цїнив єго висше як богатство. Ту часть проґрами переглянув Бен Гур борзо. Наконець знайшов перегони і став відчитувати поволи. При них було сказано, що для любителїв сеї забави призначено щось такого, чого доси в Антіохії ще не бувало, що місто устроює ті ігрища в честь консуля і що на нагороду призначено сто тисячів сестерцив і лавровий вінець. Відтак слїдували близші дані. Загалом було записаних шість четверень і они мали виступити разом, щоби тим більшу викликати цїкавість. Дальше був опис тих четверень:

1) Четверня Коринтийця Лісіппа: Два сиві, один гнїдий а один карий. Виступали минувшого року в Александриї і Коринтиї та побідили. Поводатор: Лісіппос; барва: жовта.

2) Четверня Римлянина Месалї: Два сиві, два карі; минувшого року побідили в Найбільшім Цирку. Поводатор: Месаля; барва: багряно-золота.

3) Четверня Атинця Клеанта: Три сиві, один гнїдий; побідили на істмійских ігрищах минувшого року. Поводатор: Клеантос; барва: зелена.

4) Четверня Візантийця Дікея: Два карі, один сивий, один гнїдий; побідили у Візантиї минувшого року. Поводатор: Дікей; барва: чорна.

5) Четверня Сідонця Адмета: Чотири сиві, побідили три рази в Кесариї. Поводатор: Адмет; барва: синя.

6) Четверня Ілдеріма, шейха пустинї: чотири гнїді стають перший раз до перегонів. Поводатор: Бен Гур, жид; барва: біла.

Поводатор: Бен Гур, жид! Длячого се імя замість Арріюса? — Бен Гур споглянув на Ілдеріма: тепер аж здогадав ся він, чого Ілдерім аж крикнув. Оба здогадали ся, що в тім очевидно рука Месалї.

Ледви що в Антіохії змеркло ся, як вздовж кольоннади Ірода висипав ся рій людий всїлякої народности. То не був звичай антіохийский; то, здаєсь, був радше вплив сьвітової держави римской, бо то она так мішала народи і зближала чужих до себе; двигались цїлі народи та ішли куди хотіли забираючи з собою свою пошу, свої звичаї і обичаї, свою мову і своїх богів. Де осїли, там брали ся до свого дїла, будували собі хати, ставили олтарі, і були як би у себе дома.

Але одно впадало сеї ночи в очи: майже кождий мав на собі барву одного із поводаторів, що зголосили ся до перегонів, мав або ленту такої барви, або стяжочку, або бодай перо, а хто мав таку барву, показував тим, до якої партиї належить; так означала зелена барва приятелїв Атинця Клеанта, а чорна приклонників Візантийця. Був то старий звичай — звичай, показуючий, до якої сьмішности доходить глупота людска.

При сій нагоді можна було пізнати, що переважають три барви: зелена, біла і багряно-золота.

Зайдім же до палати на острові. Як-раз засьвітили там пять великих пауків. Збори, які тут видимо, мало ріжнять ся від описаних попереду. І нинї сплять люди на диванї та лежить одежа а при столї калатають гранками. Але більша часть зібраних дармує; ходять по компатї, позівають, балакають про погоду та ігрища і пранила в цирку. Словом: молодцї нудять ся. Головна робота скінчила ся. Як би так можна заглянути до їх записних табличок, то показало би ся, що там записані заклади на кождого участника, на бігунів і борбників лиш не на поводаторів. А длячого на сих нї? Бо кождий боїть ся ставити хоч би денар против Месалї. В компатї всї одної барви; всї певні

Перегляд полїтичний.

Wiener Ztg. подає до відомости, що призволено фонди на дальше розширенє державної низшої школи реальної в Тернополи.

Пос. Леваковский має 12 с. м. станути перед своїми виборцями у Львові. Часть виборцїв оголосила недавно тому завізванє до пос. Леваковского, щоби він по виступленю з Кола польского зложив мандат і дав тим можність виборцям висказати свою гадку.

Анґлїя має нові клопоти в полудневій Африцї, де збунтувало ся племя Матабелїв. Здає ся, що єсть також загрожена анґлїйска кольонїя Родезия, на граници Трансвалїї.

З Йоганнесбурґа доносять, що Анґлїя годить ся на то, щоби уневажнити договір з 1884 р. і заключити новий, забезпечуючий Трансвалїї повну независимість.

Італїяньский король іменував сенатора ґр. Кондронкі мінїстром без теки і королевским комісарем для Сицилїї, з осїдком в Палермі. Іменованє се має на цїли заведенє якогось порядку і спокою на острові, де, як звістно, панує велика нужда, а внаслїдок того бувають часті бунти і намножилось при тім богато розбишаків.

Новинки.

Львів дня 9 цьвітня 1896.

— **Іменованя.** Головним касиєром в головній касї краєвій у Львові іменований Ів. Пепловский, а провізоричним головним касиєром в касї філїяльній в Кракові Стан. Концевский.

— **Є. Ем. кардинал Сембратович** запросив ві второк до себе на сьвячене кільканайцятьох простих вояків, котрі відбували варту перед єго палатою.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї оглядав вчера перед полуднем положничий відділ при львівскім загальнім шпитали. Є. Е. Маршалка опроваджував і давав поясненя секундар того відділу др. Едмунд Цїшка.

— **Фальшиві корони** появили ся знов у Львові. По звуцї не можна їх пізнати, а лекше по написї Viribus unitis, бо напис витиснений нерівно і криво. Очевидячки фальшівник вибивав кожду букву окремо.

— **Львівский польский театр** перейшов під дирекцию лїкаря дра Бандровского і п. Гелера урядника зелїзничого. Нова дирекция приймила в склад персоналу артистів богато сьвіжих сил і має зреорґанїзувати оперу.

— **Лїчниче вино.** У Львові лучила ся сими днями така пригода. Др. Казимир Зґурский приготовив собі на сьвята пятьдесять фляшок дуже доброго вина і меду і зложив єго в пивници, а на кожду фляшку прилїпив картку з написом: „кождої години лижочка“. День перед сьвятами велїв др. Зґурский перенести часть вина з пивницї до мешканя, бо потребував єго для гостий. Тимчасом служачий, висланий до пивницї вернув по хвили назад з порожними руками і оповів свому панови невеселу новину, що всї фляшки щезли. Очевидячки незвістному злодїєви подобав ся докторский напис і він постановив сам випивати вино „кождої години ложочку“.

— **Самоубийства.** Сего понедїлка якась по міски одягнена женщина, в капелюсї, кинула ся під колеса льокомотиви раннього поїзду межи Золочевом а Княжим і погибла на місци. Перед надходячим поїздом стояла она лиш кілька кроків від шляху, а коли поїзд зблизив ся, она кинула ся скоро на шини, так що машиніст не міг задержати поїзду. Колеса перетяли шию і роздушили голову, а лице так пошарпане, що годї єго розпізнати. До тепер не удало ся вислїдити, хто була та женщина і з якої причини допустила ся самоубийства. — В Братківцях коло Стрия повісив ся 12-лїтний хлопець, син тамошного селянина, з причини великої неохоти до школи, до котрої єго родичі наганяли.

— **Вість про поворот Нансена** з виправи до північного бігуна, котра блискавицею розпесла ся була по цїлім сьвітї, показала ся — після найновійших телеграм з Петербурга, безпідставною. Доходженя показали що ся вість повстала в наслїдок того, що рибаки побачили на півночи якийсь корабель, котрий їм незадовго щез з очий, а подавана з уст до уст, викликала здогад, що то Нансен повертає з виправи. По тім вияснению, о знаменитім подорожнику як не було так і доси нема певної вістки і ще може роками треба буде на неї ждати.

— **Буде памятав, коли оженив ся.** Кождий чоловік памятає добре, котрого дня було єго весїлє, але особливо добре буде то памятати один купець з Берна, котрому у Відни оногди в день єго весїля приключила така пригода. Вечером того дня пішов він з своєю жінкою до театру на Віденщи, де представляли якусь веселу штуку і взяв собі тут льожу на долинї близько самої сцени і коло музики. Підчас представленя впадає нараз до льожі якийсь панок і — лус! єго в лице. Купець не лїнивий і не знаючи звідки на него впало таке благословенє в день єго весїля віддав рівною мірою і зробила ся в театрі бійка, так, що остаточно прийшов комісар полїциї і забрав обох до своєї канцеляриї. Тут цїла справа вияснила ся. Напастник здивував ся немало, коли приглянув ся близше купцеви і став єго перепрошувати, кажучи, що то не єго хотїв він вибити, а того пана, що був перед хвилею в тій льожи, а котрий покинув єго сестру, а оженив ся з другою. По сїм вияснению купець з заплаканою жінкою не вернув вже до театру.

— **Пожар костела.** Дня 31 марта с. р. о 3-ій годинї пополудни вибух з незвістної причини огонь в костелї в Демковичах, бяльского повіта і знищив костел цїлковито. Сторожа огнева уратувала лише деякі прибори, чашї і ризи, впрочім цїле урядженє того старинного костела, славного на цїлу околицю упало жертвою полуміни. Той костел побудований з модеревини ще в XII-тім віцї, а мимо того був ще цїлком в добрім станї. Шкода виносить около 20.000 зр.

— **Померли:** Андрій Стечиньский, артист руского театру, в суботу дня 4 цьвітня, в Золочеві, в 47-ім роцї житя; — в Анґлїї Йосиф Бельс, що провадив перший поїзд зелїзничий на сьвітї, в 83-тім роцї житя; — у Львові Яков Шпрехер,

---

того, що Месаля побідить. Хиба-ж він не має найлїпшої вправи? Та-ж він вийшов з цїсарскої школи! Хиба-ж єго конї не дістали нагороди в Найбільшім Цирку? А — хиба-ж він не Римлянин?

Сам Месаля сидить на диванї, а коло него єго приклонники і розпитують пось єго. Розуміє ся, розмавляють лиш о перегонах.

Як-раз входить Друзус і Цецилїй.

— На Бакха, я таки втомив ся! — каже Друзус.

— Звідки ідеш? — питає Месаля.

— З улицї — звідки хочеш. В містї повно людий; ще нїколи тут тільно не бувало. Весь сьвіт буде завтра в цирку.

Месаля усьміхнув ся легковажно. — Дураки! — сказав він. — Не виділи ще ігрищ, які устроює сам цїсар. — Але, що ти чував нового?

— Нїчого!

— А прецї — відозвав ся на то Цецилїй; — ти щось забув!

— Що-ж би? — спитав Друзус.

— А похід білих!

— Правда! — сказав Друзус; — ми стрітили відділ. Они несли хоругов, але — хахаха!

Він сьміючись розпер ся на диванї.

— Розповідай же! — наставав Месаля.

— То зволоч з пустинї, Месалю! Сьміте із сьвятинї Якова в Єрусалимі — от що! Що они мене обходять!

— Друзус боїть ся, щоби єго не висьміяли — докинув Цецилїй; — але я не бою ся, Месальо!

— То розповідайже ти!

— Ну — ми їх зачепили і —

— Стали з ними закладати ся — відозвав ся Друзус. — А один з них — ха-ха-ха! — таки виступив; я вийняв свою табличку. „На кого закладаєш ся?“ — питаю. А він на то: „На Бен Гура, жида“. А я: „Кілько ставиш?“ Він каже: „Один — один, вибачай Месальо! бо аж сьміх бере мене і не можу говорити. Ха-ха-ха!“

Месаля звернув ся до Цецилїя.

— Один шекель! — сказав єму той.

— Один шекель, один шекель! — повторив Месаля, усьміхаючись легковажно.

— А що-ж зробив Друзус? — спитав знов він.

Коло дверий зробив ся якийсь рух, настала глота. Цецилїй ще лиш відповів: „Благородний Друзус приняв заклад“ — а відтак пішов і собі до дверий, подивити ся, що там стало ся.

— Білий, білий! — почулись голоси.

— Нехай іде сюди!

— Сюди, сюди!

Серед того рода криків годї вже було розмавляти. Грачі перестали грати; ті, що спали, розбудили ся, протерли очи, повиймали таблички і стали доокола незнакомого.

Той незнакомий був тим жидом, про котрого Бен Гур довідав ся насамперед від Сімонїдеса. Він мав на собі чисту, білу одежу і такий самий турбан. Він ступав поважно і сьміло. Усьміхаючись поклонив ся і подякував за повитанє та пустив ся до стола, що стояв по серединї комнати. Настала тишина, до чого немало причинив ся і той дорогоцїнний камінь, що сьвітив ся у него на пальци.

— Римляни, високоблагородні Римляни! — відозвав ся він — витаю вас.

— Що він за один? Тихо! Хто він? — питав Друзус.

— Жид песїй, що називає ся Санбаллат, войсковий доставник, що живе в Римі, розбогатїв дуже доставами, котрих нїхто не видів. Уміє обмотати як паук. Але ми єго тепер зловимо.

Сказавши то, встав Месаля і з Друзусом підійшов до доставника, а той вийнявши табличку, говорив дальше спокійно:

— Я довідав ся на улици, що в палатї дуже нерадї з того, що нїхто не закладає ся на Месалю. — Видите мою барву, отже приступім до дїла! О що закладаєте ся?

Єго відвага здивувала всїх присутних.

— Борзо! — сказав він — бо консуль жде на мене.

То помогло.

— Два проти одного! — відозвало ся кілька голосів.

— Як то? — сказав доставник здивований; — два проти одного? І ви Римляни?

— Ну, то три!

— Три, лиш три? — Скажіть чотири!

— Нехай і так: чотири! — відозвав ся один.

— Пять! Нехай пять запишу на честь Риму!

Настала глубока тишина.

— Нехай буде пять! — відозвав ся знову один голос. — Зробив ся рух, роздались оклики: то був сам Месаля, що закладав ся. — Пять! — потвердив він.

Санбаллат усьміхнув ся і взяв ся писати. — Коли-б цїсар завтра умер, то був би прецї ще хтось в Римі, що мав би відвагу. — Кажи шість!

— Нехай буде шість! — відповів Месаля.

Роздались ще голоснїйші оклики, як перед тим.

— Отже шість! — повторив Месаля. — Шість проти одного — то ріжниця межи Римлянином а жидом. А коли вже єго знаємо, то і зараз перекопаймо ся, чи має таку суму.

Санбаллат записав і подав табличку Месалї.

— Читай, читай! — кликнули всї — а Месаля читав:

„Записка: Перегони возом. — Месаля, Римлянин, закладає ся з Санбаллатом, також з Риму, що він побідить жида, Бен Гура. Сума закладу: Двайцять талентів. В користь вигравающого: Шість проти одного.

Сьвідки. Санбаллат.

В сали стало тихо, хоч мак сїй. Нїхто не рушив ся. Всї аж остовпіли. Месаля дивив

властитель фабрики горілок і радний міста; — в Золочеві тамошний нотар др. Володислав Бодиньский; — у Львові жена професора ґімназиї Ем. з Таровских Рудницка.

Штука, наука і література.

— „Зорі“ ч. 6 містить: Два стихи: „Відмова“ і „До народу українського“ з поезий Б. Грінченка; — докінчене оповіданя М. Коцюбиньского „Для загального добра“; — продовжене „Думи про військо Ігореве“ в переспіві П. Мирного; — продовжене повісти „Даремна надія“; — два сонети Вас. Щурата; — докінчене подорожних малюнків Г. Мачтета „На могилї“; — дальшу часть „Листів з Криму“; — продовжене Шіллерової траґедиї „Марія Стуарт“ в перекладі Б. Грінченка (Вас. Чайченка); — продовжене статї дра І. Рольлього „Жінки при чигириньскім дворі в другій половині XVIII. віку“; — продовжене критично-біоґрафічного нарису О. Кониського „Т. Шевченко в дорозї засланя“; — оповістки і критичні замітки; — біоґрафію маляря Ів. Іжакевича; — хроніку і бібліоґрафію. — Ілюстраций має се число три: портрет Ів. Іжакевича, „На утечі“ Андр. Ґроля і кладовище в Мельничи коло Журавна після фотоґрафії Фр. Ржегоржа. — Також розіслано з тим числом 6-ий аркуш III-го тому „Словаря российско-українського“.

Всячина.

— **Найбільший чоловік 19-го століття.** У Відни появив ся сими днями найбільший за наших часів чоловік на сьвіті, бо високий на 2 метри і 45 центиметрів, а важить 385 фунтів. Віденьскі ґазети, в редакциях котрих він представляв ся, так пишуть о нїм: Чоловік, котрий справедливо може сказати о собі, що єсть найбільшим чоловіком нашого столїтя, називає ся Людвик Вількінс. Єму 21 лїт — отже, аж лячно сказати, може ще рости — і прийшов на сьвіт на якійсь фермі коло Мінесоти (в Америцї). Він їздить по сьвіті з жінкою, котра як пристало на супругу, піднимає очи в гору до свого чоловіка. У Відни наймив собі помешкане в приватнім домі, а що нема такого ліжка на котрім би він змістив ся, то стелить собі на земли і то не вздовж або впоперек комнати, але на скіс, щоби мати більше місця. Кілько метрів сукна треба на єго одїж, годї знати, бо звичайні кравецкі міри не на него. Коли звичайний рослий чоловік возьме єго цилїндер на голову, то він зайде єму як-раз аж на плеча. А перстїнь у него на пальци то такий, що мабуть цїла спілка злотарів мусїла єго робити — він як спорий обруч, котрий яка дама могла би носити на руцї замість нараменника. А рука у него — ба, чи можна єї ще називати рукою? — то хиба величезна лопата; він малим пальцем закрив цїлу долоню здоровенного складача друкарского. Він подає ту руку, але боїть ся дуже комусь стиснути руку, щоби не поломити костий. Фіякер, що єго возить по містї з двома звичайними приятелями, мусїв буду розібрати. Крісла не треба єму подавати; не сїдає, бо кожде наше крісло зараз під ним ломить ся, якби було зроблене з тих патичків, що з них роблять сїрники. Та й не дивота, коли він важить 385 фунтів. На мори не боїть ся, бо черевики у него такі як човна. Має також велику бороду, а фризиєри кажуть, що їм безпечно підстригати єї, бо тепер еже придумано звисаючі руштованя. Коли відходить, то клонить ся дуже низенько, лиш не знати, чи з чемности, чи длятого, що боїть ся, щоби не забрав одвірків з собою.

— **Добре ратували!** Дурнїв не сїють, самі родять ся — каже приповідка. А де їх нема. У Нїмцїв єсть казка про таких розумних міщан з міста Шільди, що колись в дуже давних часах урадили на радї громадскій пасти громадского бугая на мурах міста, що заросли були густою травою, а що не знали, як би єго вивести на мур, то привязали єго постронками за шию і дїйстно витягнули на мур — але вже неживого. В подібний спосіб ратували в баварскім місточку Кемптен чоловіка, що хотїв собі сам житє відобрати. Син тамошного шкляря скочив був з моста в ріку Ілер, але що на рицї був ще лїд, то він не потонув лиш повис на ледї. Збігли ся люди і стали радити, як би самоубийника виратувати — тай виратували. Принесли драбину, спустили у воду і привязали до моста. Двох людий злїзло по драбинї і закинули потапаючому ужиско на шию, а ті, що стояли на мостї, стали тягнути шкляревого сина, і виратували — не дали загинути у водї лиш повисили, як потреба, бо коли витягнули єго на міст, він був вже неживий, хоч у водї ще жив.

— **Ориґінальне голосоване.** При послїдних виборах до ради громадскої в містї Керджезе на Корсицї лучило ся так, що там знайдено в урнї 12 карток більше як віддано а крім того два банкноти по 100 франків.

Телеґрами.

Атини 9 цьвітня. Приїхав тут сербский король Александер. В порті Пірею повитали єго грецкий король і наслїдник престола. Серед грімких окликів множества людий поїхали оба королї до столицї, де їх ожидали мінїстри і репрезентанти властий.

Берлин 9 цьвітня. Після Nordd. Ztg. проєкту в справі воєнної маринарки не предложено цїсареви перед єго виїздом до Італії, бо проєкт ще не готовий і не буде скорше готовий аж в осени.

Константинополь 9 цьвітня. Болгарскі мінїстри Стоїлов і Петров конферували вчера з турецким мінїстром справ заграничних Тавфіком-пашою.

Мадрид 9 цьвітня. Републиканцї устроїли вчера віче, на котрім протестували против ухвал американьского конґресу.

Рим 9 цьвітня. Шведский король приїхав вчера інкоґнїто до Дженови. — Цїсар нїмецкий був вчера в Таорминї а вечером приїхав до Мосини.

ся на табличку, а ті, що стояли коло него, дивили ся на него. Він почув, що всїх очи звернули ся на него. — і розважав. Коли-б не схотїв підписати, то єго проводирству прийшов би конець, а підписати не міг, бо не мав сто талентів, не мав навіть пятої части з того. Не знав, що сказати і аж поблїд. Наконець здавалось єму, що якось викрутить ся.

— Ти, жиде! — крикнув він; — а де у тебе тих двайцять талентів? Постав менї доказ на то!

Санбаллат усьміхнув ся. — Ось тут! — сказав він і подав Месалї папір.

— Читай, читай! — крикнули всї.

— Месаля знову читав:

Атіохія, 16 таммуза.

„Властитель сего, Санбаллат з Риму, зложив у мене — за поквітованєм — пятьдесять талентів цїсарскими грішми.

Сімонїдес.

Пятьдесять талентів, пятьдесять талентів! — крикнули молодцї здивовані.

Тепер вмішав ся і Друзус.

— На Геркулеса! — крикнув він — і папір бреше і жид брехун. Хиба лиш цїсар може виставляти квіт на пятьдесять талентів. За двері з безвстидним білим!

Він крикнув гнївно, і гнївно відозвали ся й другі. Але Санбаллат задержав свій спокій, а усьміх єго був тим більше визиваючий, чим довше не важив ся нїхто до него приступити. Наконець відозвав ся Месаля:

— Чуєш, жиде! Правда, я заложив ся з тобою шість проти одного?

— Так!

— То лиши менї, нехай я установлю суму,

— Добре, але щоби не була за мала — відповів Санбаллат.

— Напиши пять, замість двайцять.

— А єсть же у тебе тілько?

— Можу тобі на то квіт показати!

— Не потреба, стане і слова так хороброго Римлянина. Лиш нехай та сума буде рівна, скажи шість, і я так запишу.

— То пиши!

Они обміняли ся своїми записками. Санбаллат встав відтак, а по єго лици було тепер замість усьміху видко, що він кпить собі з них. Знав прецї дуже добре, з ким має дїло.

— Римляни — відозвав ся він — ще один заклад! Хто хоче? — Пять проти пять талентів на білу! Взиваю вас всїх!

І знову показало ся, що они боять ся.

— Як то — відозвав ся він до них — чи має завтра ровійти ся в цирку вість, що песїй жид явив ся в палатї, де зібрав ся був сам цьвіт римскої шляхти і закладав ся о пять талентів, а нїхто не мав відваги приймити заклад?

Ті слова помогли. — Ну, нехай, ти безвстидний! — сказав на то Друзус. — Лиши завізване тут на столї, а коли ми переконаємо ся, що у тебе єсть тілько гроший, що можеш їх ставити на програне, то я, Друзус, ручу тобі, що твій заклад завтра приймемо.

Санбаллат написав знову, а відтак вставши сказав:

— Віддаю заклад в твої руки. Скоро буде підписаний, то пришли менї ще перед перегонами. Моє місце буде коло консуля повисше брами Помпе. Мир тобі, мир вам всїм.

Він поклонив ся і вийшов не зважаючи на кпини і насьмішки, які за ним понесли ся. Ще тої самої ночи розійшлась по цїлім містї чутка о незвичайнім закладї. Та й Бен Гур, що був коло своїх коний, довідав ся о тім з тим додатком, що Месаля заложив ся о цїлий свій маєток. — Він спав сеї ночи спокійнїйше як коли небудь.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11	[illegible]·55	10·25	6·45	—
Підволочиск		1·56	5 [illegible]		9·50	10·[illegible]0	—
Підвол. з Підзам		2·10			10·14	10·44	—
Черновець	6·15			[illegible]0·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка				10·35	—	—	—
Стрия				5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия					—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00		8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам	2·1[illegible]	9·44		8·12	4·33	-	—
Черновець	9·50			[illegible]·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка				[illegible]·17	-	—	—
Стрия		—		12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия		—		9·16	–	—	—
Белзця				8·[illegible]0	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано'

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

Clayton & Shuttleworth

фабрика машин рільничих.

Львів ул.

Городецка 22

Поручають на зближаючий ся літний сезон свої **плуги сталеві універсальні, екстирпатори, борони, вальці, розсївачі гною, сївники широкорозкидуючі, патент. сївники рядові „Columbia Drill“, оборивачі, половники, плуги чотиревнибові до переорюваня засїву і покладів** і т. п. і запрошують до звидженя їх екладу, в машини богато заосмотреного.

Направи кождого рода виконують як найдокладнїйше. 26

Ілюстровані цїнники gratis і franco.

17

Для

МУЖЧИН

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. ґальвано-електричний апарат, для власного ужитку з добрим успіхом.

Систем проф. Вольти.

Лїкарскі порученя. Проспект в коперті з маркою 10 кр.

І. Авґенфельд,

електротехнік

Відень, IX., Türkenstrasse 4.

Інсерати

(„оповіщеня приватнї“), як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазети Львівскої“ принимає лиш „Бюро дневників“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улицї Короля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Короля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przegląd-y

може лише се бюро аноснси приймати.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсї даним найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краеву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелізної дороги державної
4½% листи Банку краевого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краевого	4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краеву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цїнні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Короля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальных.

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові. 8

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Короля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.